

FLAIR

EXTRA DIK FEESTNUMMER

Hoera!
40 JAAR FLAIR
40x
REAL LIFE
ONZE BESTE
VERHALEN OOIT

'Ik werd weggepest
uit mijn eigen huis'

'Mijn neef en ik
hebben een relatie'

'Ik verloor mijn moeder
aan een sekte'

'Ik ben getrouwd
met een verkrachter'

'Mijn zus werd gedood
door de bliksem'

'Ik beviel langs
de snelweg'

CADEAU VOOR JOU!
KIK OP PAGINA 19

FLAIR
DINERBON

€20,-
KORTING

DININGCITY
by dinestor

Keuze uit
500
restaurants

NR 46 | 12 t/m 18 november 2025 adviesprijs € 5,75

1985 vs. 2025

Hoeveel zijn wij vrouwen
verder gekomen in 40 jaar tijd?

I'M
BAGGING
YOU
DE 40 TOFSTE
TASSEN

Zij zijn
ook 40!

INTERVIEWS MET

- Miljuscka
- Anouk Hoogendijk
- Dionne Stax

'Na zeven nachties slapen kwam ze níét terug'

Vijf jaar was Sophie Zeestraten (47) toen haar moeder hun gezin verliet en nooit meer terugkwam. Over de impact daarvan op haar leven én over hoe ze haar moeder terugvond, schreef ze een boek, *Moederziel*. "Ik kan niet terug in de tijd, maar ik kan wel een nieuwe toekomst opbouwen. Samen met haar."

"Er is een flard van een herinnering van het moment waarop mijn vader me vertelde dat mijn moeder niet meer terugkwam. Ik weet nog dat ik in paniek was en met mijn vuisten tegen het raam begon te bonken, maar verder heb ik weinig herinneringen aan die tijd. Niet van de periode voor mijn moeder wegging, maar ook niet van daarna. Ik heb me enigszins verdiept in hoe zoiets werkt in een brein, en daardoor leerde ik dat wanneer je heel veel stresshormoon aanmaakt, het gedeelte van de hersenen dat verantwoordelijk is voor het opslaan van je herinneringen minder goed functioneert. Dat mijn moeder wegging is, denk ik, zo traumatisch voor me geweest, dat ik het verdrongen heb. Herinneringen van daarvoor en een heleboel van erna, zijn daarbij in een soort slipstream meegegaan. Ik werd geboren in een heel normaal, traditioneel gezin met een twee jaar ouder broertje. Mijn vader werkte voor een multinational, mijn moeder was huisvrouw en volgde een studie homeopathie. Toen ik vijf jaar was, besloot mijn moeder een weekje alleen weg te gaan. Ze zat niet lekker in haar vel en wilde 'aan zichzelf werken'. Tegenwoordig vinden we zoiets heel normaal, destijds was het nogal wat. Ik weet nog wel dat we haar met het hele gezin naar het station hebben gebracht en uitgezwaaid. Denemarken, daar zou ze heen gaan, op aanraden van een studiegenoot."

Een dikke knuffel, een 'Tot volgende week' en daar ging ze. Maar na zeven nachties slapen kwam ze níét terug. Ze had van tevoren niet het plan gehad om weg te blijven, maar eenmaal in Denemarken stapte ze in een heel andere wereld. Via haar studiegenoot kwam ze er in aanraking met mensen met wie ze 'spirituele ervaringen' had en daardoor raakte ze nogal van slag. Toen mijn vader belde om te vragen hoe laat ze zou aankomen, zei ze dat ze dat ze niet kon reizen omdat ze nog 'midden in een proces zat'. Ik heb later zelf de puzzelstukjes bij elkaar moeten leggen.

'ZE VOELDE ZICH NIET GELUKKIG, ONDANKS DAT ZE 'ALLES' HAD: GELD, EEN MOOI HUIS EN GEZONDE KINDEREN'

Ze voelde zich al een hele tijd niet gelukkig, ondanks dat ze 'alles' had: genoeg geld, een mooi huis en twee gezonde kinderen. Tegelijkertijd schaamde ze zich voor haar gevoelens. Ze was bang dat mensen zouden zeggen: 'Wat heb jij nou te klagen?' Daarom durfde ze er ook met niemand over te praten. Mijn moeder vroeg of mijn vader het goed zou vinden als ze nog wat dagen weg zou blijven, en daarop heeft mijn vader blijkaar geantwoord dat als ze niet direct ▶

'Ik ontdekte dat mijn moeder ons KAARTJES HAD GESTUURD, maar dat mijn vader die achterhield'

naar huis zou komen, ze helemaal niet meer terug hoefde te komen. Ik heb verschillende versies van het verhaal gehoord, maar wat wel duidelijk is, is dat er op dat moment vreselijke ruzie tussen mijn ouders is ontstaan.

Veel later ben ik erachter gekomen dat mijn moeder ons in die periode daarna geregeld kaartjes heeft gestuurd, maar dat mijn vader die heeft achtergehouden. Hij wilde ons niet overstuur maken en was bang dat we zouden vragen wanneer ze thuis zou komen. Niet oké natuurlijk, maar hij deed dat met de beste bedoelingen. Hij is destijds zelfs naar een kinderpsycholoog gegaan om advies te vragen, en die had gezegd dat het wel goed zou komen met ons, zolang er ten minste één stabiele ouder voor ons zou zijn. Het was eind jaren zeventig, destijds werd er nog heel anders tegen dit soort dingen aangekeken. Eigenlijk heel makkelijk, in de trant van: ze groeien er wel overheen. Daar wordt nu totaal anders over gedacht, maar mijn vader roeide met de riemen die hij had."

Zelfbescherming

"Na driekwart jaar zagen we mijn moeder weer. Ze was inmiddels terug in Nederland en mijn vader was ermee akkoord gegaan elkaar in Dierenpark Wassenaar te treffen. Die ontmoeting was nogal pijnlijk. Mijn moeder was blij om ons te zien, maar wij, mijn broertje en ik, leken haar niet te herkennen. We waren totaal onthecht, waarschijnlijk vanuit een soort zelfbescherming. Na die ontmoeting is ook de echtscheiding definitief gemaakt.

Het enige wat ik nog weet, is dat ik mezelf inprentte: ik heb geen moeder. Mijn vader had veel vriendinnen in die periode en mijn broertje was altijd weg met zijn vrienden. Op een gegeven moment had mijn vader een vaste vriendin en dat was fijn, maar zij woonde niet bij ons. Ze was in die zin ook niet echt een moederfiguur, maar hielp me soms wel met school en ruimde heel af en toe spontaan mijn kamer op. Ik weet nog dat ik dan heel blij was. Het was het dichtst bij een 'moederlijke' ervaring dat ik kon komen...

Toen ik op mijn 24ste mijn vriend leerde kennen, was er ineens iemand in mijn leven die me alles gaf wat ik in mijn jeugd had gemist: hij zorgde voor me, kookte voor me, was stabiel. Hij was echt mijn veilige haven. Ik was inmiddels al zo gewend aan het feit dat ik geen moeder had, dat ik er niet eens meer echt bij stilstond. Tot ik zelf zwanger werd."

Reünie

"Eindelijk een eigen gezin. Nu zou alles anders worden. Op 4 april 2002 werd Anna geboren. Ik wilde alles, maar dan ook echt alles doen om haar een goed en gelukkig leven te geven. Twee jaar later, op 23 april 2004, werd Julia geboren. Nu, al die jaren later, beseft ik pas hoe ik mijn moeder heb gemist, tijdens mijn zwangerschappen, bij de geboorte en ook daarna. En hoe groot dat gemis eigenlijk was. Nadat mijn dochter was geboren, en ook toen de tweede er was, heb ik vast wel eens gedacht: hoe heeft mijn moeder ons kunnen achterlaten? Juist omdat ik uit eigen ervaring wist hoeveel je van je kinderen houdt en hoezeer ze je nodig hebben als ze nog zo klein zijn. Maar zelfs dat heb ik meteen weggedrukt. Pas toen onze jongste dochter één was en mijn broer vertelde dat hij contact met mijn moeder had opgenomen en hij het gesprek met haar heel fijn had gevonden, begon ik de gedachte aan haar voorzichting toe te laten. Ook omdat ik het fijn zou vinden als mijn dochters mijn moeder zouden kennen, en vice versa. Ik heb toen aan mijn broer gevraagd of ik, als ze bij hem op bezoek zou komen, haar van het station mocht halen.

Daar was een raar moment. Daar stond ik te wachten, op hetzelfde station als waar ik haar als vijfjarig kind had uitgezwaaid. Mijn moeder wist dat ik haar zou komen ophalen. Ze kwam naar me toe, maar in eerste instantie herkende ik haar niet. Ineens stond ze voor

afleiding hadden van mijn dochters van destijds drie en één, en door alles wat er te zien was. Daardoor voelde het minder ongemakkelijk."

Opnieuw teleurstelling

"Toch liep het contact daarna weer stuk. Toen mijn moeder een paar keer nogal last minute afbelde voor een afspraak, haalde mijn oude pijn weer op. Ik kon daar niet goed mee omgaan en ik vond het ook moeilijk dat ik dezelfde teleurstelling bij mijn kinderen zag. Omdat ik niet goed wist wat ik met de situatie aan moest, heb ik het contact een beetje laten doodbloeden en ik denk dat mijn moeder zich op haar beurt niet durfde op te dingen. Ze heeft nog wel een keer een kaart gestuurd met 'Zullen we het weer een keer proberen?', maar daar heb ik niet eens op gereageerd.

Tien jaar heb ik haar weer niet gezien. Toen kwam de dag waarop ik niet meer kon opstaan. Letterlijk. Jarenlang had ik stress en spanning ervaren, ik wilde alles perfect doen, met als resultaat dat mijn lichaam heel hard aan de nootrem trok. Ik was altijd snoelhard voor mezelf geweest, maar nu kon ik letterlijk niets meer. Ik heb mezelf naar de huisarts gesleept, en die constateerde dat ik een burn-out had. Toen werd ik voor het eerst echt gedwongen om na te denken. In die periode ben ik, wat ik nu 'een zoektocht naar mijn jeugd' noem, gestart. Oude agenda's, fotoboeken, rapporten, brieven, ik spitte ze allemaal door.

'NA DE GEBORTE VAN MIJN DOCHTER HEB IK WEL EENS GEDACHT: HOE HEET MIJN MOEDER ONS TOCH KUNNEN ACHTERLATEN?'

Bij de Hema haalde ik briefvenhokjes om mijn leven chronologisch te kunnen rubriceren, vanaf 1974 tot nu. Daarna ging ik nog een stap verder door alle mensen die ik uit die jaren kende te 'interviewen'. Op die manier kwam ik veel over mijn moeder te weten. Dat ze een lieve, zachte vrouw was die het altijd gezellig maakte met weinig. Door die ►

Sophie: "Ik heb heel weinig herinneringen aan vroeger."

me. 'Hé hallo,' zei ze. We waren allebei gespannen, maar ik merkte aan hoe voorzichtig ze met me omging, dat ze heel blij was. We zijn in de auto gestapt en naar een bos gereden waar we vroeger vaak met het hele gezin hadden gewandeld. Het was een beetje ongemakkelijk, tijdens de rit spraken we over koetjes en kalfjes en daarna zijn we er op een bankje gaan zitten. We waren vreemden voor elkaar. Na een tijdje zijn we opgestaan en heb ik haar naar mijn broer gebracht.

Ik denk dat we de ontmoeting beiden even moesten laten 'landen', maar niet veel later hebben we nog eens afgesproken. We zijn toen naar de Apenheul gegaan met mijn dochters. Zij waren nog zo klein dat ze niet echt een idee hadden van wat er zich afspeelde, maar mijn moeder was ontzettend lief met ze, betrokken, maar ook afwachtend: ze wilde niets forceren.

Bij de ingang van het park wilde ik graag een foto laten maken als gezin. Als ik die foto nu terugzie, word ik nog emotioneel. We lijken daarop een gewoon gezin, maar er gaat zo veel achter die foto schuil... De dag zelf was heel gezellig, het scheelde dat we genoeg

verhalen kreeg ik een heel ander beeld van haar dan dat ik via mijn vader had gekregen. Ik voelde steeds sterker dat ik mijn moeders verhaal wilde kennen, maar de confrontatie aangaan durfde ik niet goed. Een vriendin adviseerde me mijn moeder te vragen haar verhaal voor me op te schrijven, zodat ik het kon lezen op een moment dat het voor mij goed voelde. Nadat ik al mijn moed bij elkaar had geraapt, vroeg ik dat aan mijn moeder. Ik schreef haar een kort briefje, een kaart eigenlijk, waarin stond dat ik haar verhaal graag wilde horen, dat ik een burn-out had en dat het me heel erg zou kunnen helpen als ik alles in een context zou kunnen plaatsen.

In eerste instantie kreeg ik een kaart terug. Ik was superbeledigd. De kaart zat in een envelop, maar ik dacht meteen: staat hier je hele levensgeschiedenis op? Ik heb die kaart toen in een kast gegooit en nooit opengemaakt. Ik dacht: ik vraag je één ding en zelfs dat lukt je niet. Maar door de burn-out kwam er ook een rouwproces op gang; ik dacht dat mijn kans

‘Toen ze **LAST MINUTE AFBELDE** voor een afspraak, laaide mijn oude pijn weer op’

voorgoed verkeken was om ooit nog een moeder te hebben met wie ik gezellig koffie zou kunnen drinken, zoals ‘normale’ moeders en dochters. Ik heb toen heel veel gehuild, totdat ik na een halfjaar dacht: die kaart ligt er nog, laat ik hem maar openmaken. Op de kaart stond: ‘Lieve Sophie. Natuurlijk wil ik mijn levensverhaal voor je opschrijven. Heb je nog specifieke vragen?’ Ik heb teruggeschreven en mijn excuses aangeboden omdat ik er zo lang over had gedaan. Al de volgende dag kreeg ik een dikke envelop terug, met wel vijftientig kantjes.”

Genieten van elkaar

“In de daaropvolgende drie jaar hebben we elkaar wel honderd brieven geschreven. Ik zag stukje bij beetje ook haar kant: zij had haar kinderen niet zien opgroeien. En anders dan ik dacht, heeft ze dat ervaren als een gat in haar leven. Zo erg dat ze lange tijd het contact met kinderen in onze leeftijdscategorie niet kon verdragen. Ze schreef hoeveel het haar speet, dat ze had gewild dat ze de tijd kon terugdraaien. Ze liet me weten de volledige verantwoordelijkheid te willen nemen voor al mijn verdriet, en dat ze alles wilde doen om mij te helpen met het verleden in het reine te komen.

Natuurlijk dacht ik soms alsnog: maar had je dan niet meer kunnen doen? Maar het is wat het is. We zijn nu op het punt dat we bijna dagelijks contact hebben. We hebben zelfs een hele bucketlist gemaakt van wat we allemaal willen doen. Zoals samen in een camperbusje naar Denemarken reizen, zodat ik kan zien waar ze is geweest toen ze wegging.

Door ons hernieuwde contact ben ik een andere moeder geworden. Voorheen haalde ik de definitie van wat een goede moeder was uit boeken. Ik was moeder, maar meer met mijn hoofd dan met mijn hart, intuïtie en gevoel omdat ik dat voorbeeld nooit heb gehad. Ik kan niet terug in de tijd. Maar het goede nieuws is dat dat ook niet hoeft. Ik kan vanaf nu wel weer voelen, de deksel die de oude pijn weghield en waar ik zo veel last van had, is overbodig geworden. Ik kan een nieuwe toekomst opbouwen. Samen met mijn moeder.”